

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **obec Tuchlovice**
sídlem U Staré školy 83, Tuchlovice
zastoupená advokátkou Mgr. Veronikou Zelenkovou
sídlem Bozděchova 1840/7, Smíchov, Praha 5

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Smíchov, Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 16. 3. 2022, č. j. 032268/2022/KUSK, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 24. 3. 2022, č. j. 038309/2022/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí ve znění opravného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“) zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Stochov (dále jen „stavební úřad“) ze dne 24. 11. 2021, č. j. MESV 5247/2021/Zí (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím podle § 129 odst. 2 a 3 ve spojení s § 115 a § 118 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „stavební zákon“) vydal společnosti Zbihlej s.r.o., IČO: 02516535, (dále jen „stavebník“) dodatečné stavební povolení na změnu stavby před dokončením. Stavbou, o jejíž změnu jde, je stavba „*garáž, zahradní sklad, přístřešek, zahradní altán, oplocení včetně nového vjezdu, zahradní jezírko, bazén a zpevněné plochy u č. p. XA Srby na pozemku parc. č. XB v k. ú. Srby u Tuchlovic*“ (dále jen „původní stavba“). Změna spočívá ve změně „*v oplocení v jižní části pozemku parc. č. XB v k. ú. Srby u Tuchlovic*“ (dále jen „sporná změna stavby“). Žalobkyně navrhuje zrušit také prvostupňové rozhodnutí.

2. Žalobkyně uvádí, že je vlastníkem sousedních pozemků parc. č. XC, parc. č. XD a parc. č. XE v katastrálním území Srby u Tuchlovic v obci Tuchlovice (všechny pozemky uváděné v tomto rozsudku se nacházejí ve stejném katastrálním území), přičemž stavebník na nich provádí stavební činnost a poškozuje je.
3. Zaprvé namítá, že se žalovaný nevypořádal s jejími odvolacími námitkami, a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze obsáhle popisuje předcházející řízení a opisuje prvostupňové rozhodnutí. Jeho vlastní úvaha činí jen několik vět o tom, že se ztotožňuje s tím, jak námitky vypořádal stavební úřad. Takové vypořádání odvolacích námitek je nedostatečné, a to tím spíše že žalobkyně v odvolání namítala, že se stavební úřad s některými jejími námitkami vůbec nevypořádal. Vlastní úvaha žalovaného o tom, proč prvostupňové rozhodnutí potvrdil, zcela chybí.
4. Zadruhé žalobkyně namítá, že žalovaný nesprávně posoudil odvolací námitky. Namítala totiž porušení vlastnického práva k pozemkům parc. č. XC a parc. č. XD (dále společně jen „dotčené pozemky“). Stavebník v žádosti o dodatečné povolení uvedl, že stavba nebude prováděna ze sousedních pozemků. Přesto na dotčených pozemcích provedl terénní úpravy spočívající v sejmutí svrchní vrstvy travního porostu, částečném odbagrování zeminy a zasypaní štěrkem – evidentně za účelem snadnějšího přístupu techniky pro provádění prací a za účelem zřízení nelegálního parkovacího stání. Tyto úpravy provedl bez vědomí a předchozího souhlasu žalobkyně. Při ohledání na místě bylo zjištěno, že stavebník tím poškozuje travnaté pásy a vzrostlé stromy. Stavební úřad přesto stavebníkovi neuložil jako podmínku pro provádění stavby zákaz provádění stavby z dotčených pozemků a neuložil mu ani povinnost uvést je do původního stavu ani žádná opatření k ochraně stromů. Je přitom nevýznamné, že provádí terénní úpravy, které samy o sobě stavebnímu povolení nepodléhají. Stavební úřad a žalovaný mají zohlednit oprávněné zájmy dalších účastníků při stanovení podmínek pro provádění stavby, zvláště jsou-li jejich práva stavebníkem porušována. Stavebník sám přiznal, že odstranění zeleně a vysypání štěrkem provedl za účelem zřízení nelegálního parkovacího stání pro sousedy, aby nepodali námitky proti dodatečnému povolení stavebních úprav objektu č. p. XA, které v masivním rozsahu prováděl rovněž bez povolení. Tím, že tak stavebník činil bez souhlasu žalobkyně, porušil § 110 odst. 2 písm. a) a § 184a stavebního zákona. Námitky žalobkyně nelze odbýt tím, že se jedná o veřejnou komunikaci a stavební úřad nemá pravomoc řešit stavební činnost na ní. Jde totiž o činnost prováděnou mimo těleso komunikace. Způsob užívání pozemku zapsaný v katastru nemovitostí je irrelevantní, protože rozhodující je skutečný stav. Chybný je i

závěr, že stavební úřad není oprávněn řešit stavební činnost, pokud se dotýká komunikace. Nepovolenou stavební činnost vždy řeší stavební úřad. S těmito námitkami se žalovaný vlastní úvahou nevypořádal. Podle § 114 odst. 1 a 3 stavebního zákona je stavební úřad povinen vypořádat i námitky občanskoprávní povahy, jako je například neoprávněné užívání cizího pozemku ke stavbě a jeho poškozování. Nelze tedy konstatovat, že toto „řeší občanský zákoník“. Jelikož se stavební úřad touto námitkou nezabýval, je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Toto pochybení převzal žalovaný, který prvostupňové rozhodnutí okopíroval. Požadavek žalobkyně, aby stavební úřad stanovil v podmínkách pro provedení stavby opatření k ochraně dotčených pozemků a zeleně, je zcela legitimní a oprávněný. Jejich poškozování ze strany stavebníka je přitom na první pohled viditelné. Stavební úřad v rozporu se svým tvrzením žádné takové podmínky ve výroku č. II neuložil. Nepravdivé je rovněž tvrzení stavebního úřadu, že zákaz v pokračování stavební činnosti byl stanoven v podmínkách pro provedení prací. Žalovaný toto ponechal bez vyjádření. Žalobkyně zdůrazňuje, že jde o dodatečné povolení změny stavby již jednou dodatečně povolené. Zpochybňuje existenci veřejného zájmu na legalizaci opakovaného porušování právních předpisů ze strany stavebníka oproti zájmu na ochraně prokazatelně poškozovaných práv vlastníka sousedního pozemku. Judikatura zdůrazňuje, že v případě dodatečného povolení stavby nemohou být stavebníkovi poskytovány žádné úlevy. Stavebník musí prokázat splnění podmínek dodatečného povolení stavby a tím spíše i veřejný zájem na opakované legalizaci nepovolené stavby. To se nestalo a stavební úřad i žalovaný tuto nezákonnost potvrdili.

5. Zatřetí žalobkyně namítá, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, protože žádost o dodatečné povolení sporné změny neobsahovala stanoviska dotčených orgánů, které s jedinou výjimkou nebyly ani obeslány. Všechna přiložená stanoviska pocházejí z řízení o dodatečném povolení původní stavby, a týkají se tedy jiné stavby. Vysoká podezřívka z masivního lomového kamene, která sousedí s veřejným prostranstvím a komunikací, mění původní charakter oplocení a měla být posouzena minimálně z hlediska bezpečnosti silničního provozu na přilehlé místní komunikaci. Tato otázka přitom nespadá do pravomoci stavebního úřadu, který si tak o ní nemůže činit úsudek. Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje, územnímu odboru Kladno, dopravnímu inspektorátu, ale nebylo oznámení o zahájení řízení zasláno.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhuje její zamítnutí, přičemž uplatňuje takřka totožnou argumentaci jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Posouzením předložené projektové dokumentace shledal, že navrhovaná změna stavby před dokončením je v souladu s původně povolenou stavbou, a tudíž není třeba předjímat, že by změnou stavby, jež spočívá především ve změně použitého materiálu, mělo dojít ke změně rozhledových podmínek. Navrhovanou změnou stavby nedojde ke změně poměrů v území. Pokud jde o vypořádání námitek, odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které se s námitkami žalobkyně vypořádalo. V napadeném rozhodnutí je vypořádána každá odvolací námitka. Odmitá tvrzení žalobkyně, že se vůbec nezabýval jejími skutkovými a právními argumenty, neboť celou situaci důkladně prověřil a v napadeném rozhodnutí vynaložil maximální možnou snahu, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Jednání

7. Na jednání dne 27. 3. 2024 účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobkyně doplnila, že jedna z lip byla od doby podání žaloby zničena a byla pokácena.

Jelikož druhý strom stále stojí, trvá i na žalobních námitkách vážících se k ochraně stromů. Zdůraznila, že stavebník opakovaně porušuje dodatečná povolení stavby. Upozornila, že stavební úřad nezaslal soudu kompletní správní spis, což se děje opakovaně. Ve správním spise chybí některé fotografie zaslané žalobkyní spolu s námitkami – ty navrhla k důkazu. Naopak je ve správním spise založena fotografie, kterou žalobkyně nepředložila. Dodatečné stavební povolení původní stavby ze dne 29. 3. 2021 stavebníkovi neumožňuje provádět stavbu na pozemcích v jejím vlastnictví a obsahuje podmínky zakazující prováděním stavby poškozovat sousední stavby a pozemky. V předcházejícím řízení se domáhala také ochrany lip. Stavebník dosud vydaná povolení porušuje a cíleně stromy likviduje, což bylo prokázáno i v řízení před stavebním úřadem, který na to nijak nereagoval.

8. Žalovaný uvedl, že uvedené podmínky dodatečného stavebního povolení ze dne 29. 3. 2021, na něž stavební úřad odkázal, dostatečně vypořádávají námitky žalobkyně ohledně ochrany jejích práv. Terénní úpravy nebyly předmětem napadeného rozhodnutí. Námitky ohledně ochrany lip nebyly vzneseny v předcházejícím řízení. Nezpochybňuje poškození sousedních pozemků žalobkyně, ale mělo by být řešeno jako přestupek, případně v občanskoprávním řízení. Předmětem předcházejícího řízení byla pouze změna v materiálovém provedení části oplocení.

Dokazování

9. Soud k důkazu provedl fotografie, které žalobkyně zaslala datovou schránkou stavebnímu úřadu spolu s námitkami, ale ve správním spise předloženém soudu chybí. Tyto fotografie zachycují původní stav travnatého pásu před domem č. p. XA, následné vybagrování travnatého pásu a zavezení štěrku a stavebním odpadem a dále vzhled vjezdu v severovýchodní části areálu. Předposlední fotografie ze sešitého souboru založeného pod číslem 10 ve správním spise není od žalobkyně.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Stavebník podal dne 10. 9. 2021 žádost o dodatečné povolení změny stavby před dokončením, jejímž předmětem byla změna oplocení. V žádosti stavebník uvedl, že změna spočívá ve vybudování podezdívky z lomového kamene a následném provedení oplocení z drátěných plotových panelů v jižní části oplocení. Navazující východní část zůstává beze změny oproti původnímu stavebnímu povolení. K nové podezdívce bude provedeno vysvahování přilehlého terénu na pozemku parc. č. XB (dále jen „pozemek stavebníka“).
11. Opatřením ze dne 30. 9. 2021, č. j. MESV 4593/2021/Zí, stavební úřad oznámil zahájení řízení a pozval účastníky k ústnímu jednání. V oznámení uvedl, že původní stavbu povolil rozhodnutím ze dne 29. 3. 2021, č. j. MESV 963/2021/Zí. Oplocení mělo sestávat z pozinkovaných drátěných svařovaných panelů a ocelových pozinkovaných sloupků kotvených do betonových patek. Nově má oplocení v jihovýchodní rohové části pozemku stavebníka přiléhající k dotčeným pozemkům zahrnovat plotovou podezdívku (zídku) o výšce 0,5 m až 1 m z lomového kamene založenou na základovém pase. Teprve na ni bude osazeno oplocení z pozinkovaných drátěných svařovaných panelů. Celková výška nepřesáhne 2 m. Jihovýchodní část bude dále uvnitř pozemku stavebníka oddělena plotem od vstupní předzahrádky před domem a sousední terasou. Délka oplocení s podezdívkou má činit 14,95 m na hranici s pozemkem parc. č. XC a 6,75 m na hranici s pozemkem parc. č. XD, 14,95 m pak uvnitř pozemku stavebníka.

12. Dne 26. 10. 2021 se konalo ústní jednání s ohledáním na místě. Žalobkyně při něm podala námitky proti stavbě a podnět k zahájení řízení o přestupku týkající se provádění stavby domu č. p. XA nacházejícího se na pozemku parc. č. XF. V námitkách uvedla, že se jedná o další nepovolenou změnu již jednou dodatečně povolené stavby. Stavebník nelegálně vybudoval již třetí vjezd na svůj pozemek, který bude uzavřen nově navrhovanou úpravou oplocení. V projektové dokumentaci se uvádí, že na pozemek stavebníka jsou dva vjezdy: v severozápadní a jihovýchodní části pozemku. Správně se ale druhý vjezd povolený dodatečným povolením původní stavby nachází v severovýchodní části pozemku. K odstranění třetího nepovoleného vjezdu v jihovýchodní části má dojít nyní. Ačkoliv v žádosti o dodatečné povolení uvedl, že stavba nebude prováděna ze sousedních pozemků, provedl stavebník po podání žádosti na dotčených pozemcích bez jejího vědomí terénní úpravy spočívající v sejmutí svrchní vrstvy travního porostu, částečném odbagrování zeminy a zasypaní šterkem, a to evidentně za účelem snadnějšího přístupu techniky pro provádění prací. K nynější žádosti o dodatečné povolení změny stavby před dokončením stavebník nedoložil žádná stanoviska dotčených orgánů, neboť všechna přiložená stanoviska pocházejí z řízení o dodatečném povolení původní stavby. Vysoká podezřívka z masivního lomového kamene, která sousedí s veřejným prostranstvím, mění původní charakter oplocení a měla být posouzena z hlediska bezpečnosti silničního provozu na přilehlé místní komunikaci. Jelikož již dříve došlo ke zhroucení nelegální opěrné zdi na autobusovou zastávku, požádala žalobkyně o doplnění statického posouzení. Namítla, že nebylo doloženo vytyčení stavby. Zdůraznila, že dodatečné povolení původní stavby stavebníkovi ukládá, že provádění stavby nesmí poškozovat sousední pozemky. Tuto podmínku stavebník opakovaně porušil, jak dokládají fotografie dotčených pozemků pořízené dne 25. 10. 2021. Podle vyjádření stavebníka ze dne 25. 8. 2021, které k námitkám doložila, hodlá stavebník nelegální vjezd v jihovýchodní části používat k odvozu tašek při rekonstrukci střechy. Stavebník dále v rozporu se závazným stanoviskem Policie ČR a bez vědomí a souhlasu žalobkyně na pozemku parc. č. XD osázel túje, a to přímo u vjezdu v severovýchodní části jeho pozemku. Žalobkyně se dožadovala stanovení podmínek pro dokončení stavby: provádět stavby výlučně na pozemku stavebníka (zákaz využití dotčených pozemků); uvedení dotčených pozemků do původního stavu (odstranění šterkové vrstvy a tújí, vyrovnání původní nivelity a osázení travním semenem); provedení opatření k ochraně dřevin (ruční odstranění zeminy, suti a kamení od kořenového systému dvou vzrostlých lip na pozemku parc. č. XC); zákaz užívání nelegálního vjezdu. S ohledem na nelegální činnost stavebníka v rozporu s dodatečným povolením původní stavby žádá, aby bylo stavebníkovi zakázáno provádění dalších prací na dotčených pozemcích do právní moci dodatečného povolení stavby. Žádá, aby stavební úřad stavebníkovi nařídil provedení zabezpečení provizorního oplocení stavby, které bylo poraženo větrem a je poházeno na jeho pozemcích a dotčených pozemcích.
13. Správní spis dále obsahuje kopie vyjádření jednatele stavebníka ze dne 2. 8. 2021 a souhlasného závazného stanoviska Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Kladno, dopravního inspektorátu, ze dne 1. 12. 2020, č. j. KRPS-291559-1/ČJ-2020-010306, k připojení sousední nemovitosti k pozemní komunikaci. Součástí spisu jsou také fotografie zachycující provizorní oplocení pozemku stavebníka ležící na zemi, zčásti dokončené a zčásti rozestavěné oplocení s podezřením, terénní úpravy před domem č. p. XA patrně již na pozemku žalobkyně, terén v okolí stromu na jejím pozemku a detail poškozené kůry stromu.

14. Správní spis obsahuje také dodatečné stavební povolení původní stavby ze dne 29. 3. 2021, č. j. MESV 963/2021/Zí. Původní stavba podle něj zahrnovala mimo jiné oplocení, k němuž výrok I uvádí: „*okolo celého pozemku z pozinkovaných drátěných svařovaných panelů 2,05 x 2 03 m a ocelových sloupků výšky 2m. Na jihovýchodní straně před hlavním vchodem bude oplocení z gabionů výšky max. 1,5m. Na severovýchodní straně bude osazena posuvná brána umístěn nový vjezd na pozemek, druhá brána bude umístěna na místě stávajícího vjezdu na severozápadní straně. Oplocení je umístěno na pozemku parc. č. XB v k. ú. Srby u Tuchlovic.*“ Výrok II obsahuje podmínku č. 7, která mimo jiné stanoví, že „[p]rováděním stavby nesmí být poškozeny sousední stavby a pozemky“.
15. Stavební úřad rozhodl prvostupňovým rozhodnutím tak, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku. Výrok II obsahuje podmínku č. 2, která stanoví, že ostatní podmínky vyplývající z dodatečného stavebního povolení ze dne 29. 3. 2021 zůstávají v platnosti. V odůvodnění stavební úřad mimo jiné uvedl, že namítané terénní úpravy nejsou terénními úpravami podle stavebního zákona. Zelený pás v tělese komunikace není veřejným prostranstvím a zelení podle katastru nemovitostí ani podle územního plánu. Jde o příslušenství místní komunikace podle § 13 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 609/2020 Sb. (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Provádění stavebních prací, odkládání sutí, stavebního materiálu atd. na místní komunikaci podléhá zvláštnímu užívání místní komunikace podle § 25 odst. 6 písm. c) bodů 2, 3 a 4 zákona o pozemních komunikacích a příslušný je silniční správní úřad. Podkladem pro dodatečné povolení původní stavby bylo koordinované závazné stanovisko Magistrátu města Kladna, podle něhož mimo jiné není původní stavbou dotčen veřejný zájem z hlediska pozemní komunikace. Původní stavba je povolena, a proto si s ohledem na rozsah změn stavební úřad nová závazná stanoviska dotčených orgánů nevyžádal. Silniční správní úřad žádné připomínky ohledně bezpečnosti provozu na přilehlé místní komunikaci nevznosl. Podezdívka je vysoká 0,5 m až 1 m a od komunikace je vzdálená alespoň 2 m, bezpečnost provozu na komunikaci proto ohrozit nemůže. Pokud jde o vjezdy, stávající vjezd je v severozápadní části, nově povolený vjezd v jihovýchodní části. Žádný nový vjezd není řešen. V řešené části bude oplocení. Nepovolené vjezdy řeší speciální stavební úřady podle zákona o pozemních komunikacích, a to jak v řízení odstranění stavby, tak v řízení o přestupku. Stavební úřad neřeší ani rozpor se závazným stanoviskem Policie ČR. Toto stanovisko bylo podkladem pro rozhodnutí silničního správního úřadu o připojení nemovitosti k místní komunikaci ze dne 13. 1. 2021, č. j. 73/2021. Stavební úřad vjezd nepovolil dodatečným povolením, ale rozhodnutí o připojení ke komunikaci bylo podkladem dodatečného povolení. Podmínkami, které si žalobkyně klade, není stavební úřad vázán. Zákaz pokračování stavební činnosti v části podezdívky s oplocením byl stanoven v podmínkách k dokončení prací. Stavební úřad nemůže zakázat užívání nelegálního vjezdu. Jelikož žádný nový vjezd není součástí projektové dokumentace, nepožadoval stavební úřad rozhodnutí silničního správního úřadu o připojení ke komunikaci. Projektová dokumentace je zpracována na základě zaměření a vytýčení hranic pozemku, které je součástí projektové dokumentace k dodatečnému povolení původní stavby. Zaměření skutečného provedení stavby se provede po dokončení stavby. Popadané oplocení již stavebník odstranil. Vzhledem k rozsahu stavby (podezdívka do výšky 1 m kopírující terén, nikoliv opěrná zeď) není třeba ani statické posouzení. Poškození sousedních pozemků stavební úřad posoudil jako občanskoprávní námitku, kterou „řeší občanský zákoník“.
16. Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala odvolání. Namítla, že prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s § 2, § 3, § 7 a § 68 správního řádu a § 129 odst. 2 a 3 a § 110, § 114,

§ 115 a § 184a stavebního zákona a že v řízení byla porušena její hmotná i procesní práva. Uvedla, že stavebník v rozporu s dodatečným povolením původní stavby a bez jejího souhlasu provádí na dotčených pozemcích terénní úpravy, čímž poškozují pozemky i zeleně na nich, a porušuje tak její vlastnické právo. Stavební úřad přesto stavebníkovi neuložil zákaz provádět stavbu z pozemků žalobkyně, povinnost uvést je do původního stavu ani žádná opatření k ochraně zeleně. Stavebník v žádosti o dodatečné povolení stavby nepravdivě uvedl, že dotčené pozemky nejsou užívány k provádění stavby, při ohledání ale byl zjištěn opak. Stavební úřad v rozporu s § 110 odst. 2 písm. a) a § 184a stavebního zákona po stavebníkovi nežádal souhlas žalobkyně. Námitky žalobkyně nelze odbýt tím, že se jedná o veřejnou komunikaci a stavební činnost na ní není stavební úřad kompetentní řešit. Jde o činnost mimo těleso komunikace a rozhodující je tento skutečný stav, nikoliv stav podle katastru. Není také pravdou, že stavební úřad není oprávněn řešit stavební činnost týkající se komunikace, například přípojku v komunikaci provedenou v rozporu s povolením řeší stavební úřad, nikoliv speciální stavební úřad nebo silniční správní úřad. Stavební úřad má také podle § 114 odst. 1 a 3 stavebního zákona vypořádat námitky občanskoprávní povahy jako neoprávněné užívání cizího pozemku ke stavbě a jeho poškozování. Jelikož se těmito námitkami stavební úřad nezabýval a jen konstatoval, že námitku „řeší občanský zákoník“, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Požadavek žalobkyně na stanovení opatření k ochraně sousedního pozemku a zeleně je legitimní a oprávněný. Poškozování dotčených pozemků stavebníkem je na první pohled viditelné. Stavební úřad v rozporu se svým tvrzením žádné takové podmínky ve výroku č. II neuložil ani nestanovil zákaz v pokračování stavební činnosti. Stavební úřad nezjistil dostatečně skutkový stav, neboť chybějí vyjádření dotčených orgánů, zejména k bezpečnosti silničního provozu na přilehlé místní komunikaci.

17. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku. Do odůvodnění doslovně převzal text odvolání a nedatovaného vyjádření stavebníka nazvaného „*Vyjádření k Vaší výzvě ze dne 2. 8. 2021*“. Žalovaný poznamenal, že žalobkyně podala při ústním jednání námitky, které se z většiny shodují s odvolacími námitkami a ve zbytku se netýkají předmětu řízení. Uvedl, že prvostupňové rozhodnutí je stručné, ale srozumitelné a stavební úřad se na str. 4 a 5 podrobně vypořádal s námitkami žalobkyně. Tuto část odůvodnění prvostupňového rozhodnutí doslovně převzal do textu odůvodnění napadeného rozhodnutí, načež konstatoval, že se plně ztotožňuje s tím, jak stavební úřad námitky vypořádal, a odkázal na § 118 stavebního zákona. Stavebník prokázal, že stavba není v rozporu s § 129 odst. 3 stavebního zákona, lze ji proto dodatečně povolit. Stavební úřad stanovil podmínky pro její dokončení. Žádné vady v postupu stavebního úřadu neshledal.

Posouzení žaloby soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby a přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Na tomto místě soud uvádí, že s ohledem na její obecnost nepovažuje námitku žalobkyně, že stavebník neprokázal splnění podmínek pro vydání dodatečného povolení stavby, za samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci

individualizovaně) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ [usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS]. Těmto požadavkům ovšem uvedená obecná námitka nedostála, neboť žalobkyně neuvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svou námitku opírá. Soud se jí proto samostatně nezabýval.

20. Soud zároveň předesílá, že míra precizace žalobních bodů předurčuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není namístě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobkynina zástupce (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
21. Soud se nejprve zabýval námitkou **nepřezkoumatelnosti** napadeného rozhodnutí, neboť důvodnost takové námitky by bránila jeho meritornímu přezkumu. Žalobkyně namítá, že v napadeném rozhodnutí zcela chybí vlastní úvaha žalovaného, který se omezil pouze na převzetí odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, s nímž se ztotožnil.
22. Jak žalobkyně správně uvedla, plyne požadavek, aby se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení, z § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud se správní orgán v rozhodnutí o odvolání nevypořádá s uplatněnými námitkami, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Nedostatky odůvodnění rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, přitom nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě. Soud totiž vychází výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů jde tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Správní orgány však nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). O nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31).
23. Je třeba také uvést, že zásada jednotnosti správního řízení vyjadřuje, že řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu představuje jeden celek, a je proto přípustné, aby odvolací správní orgán pouze převzal závěry vyslovené již prvostupňovým správním orgánem, aniž by se sám výslovně v odůvodnění svého rozhodnutí těmito námitkami

detailně zabýval. Pokud je z jeho odůvodnění zřejmé, že se odvolací správní orgán otázkou (alespoň implicitně) zabýval a ztotožnil se s názorem vysloveným v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jímž byla námitka účastníka vypořádána, a sám si tak jeho argumentaci osvojil (aproboval ji), pak rovněž nejde o nepřezkoumatelnost.

24. S ohledem na uvedené soud nedal žalobkyni zapravdu, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné proto, že se žalovaný zcela ztotožnil s tím, jak její námitky posoudil stavební úřad, a nic navíc neuvedl. To neznamená, že by soud neměl vůbec žádné výhrady vůči kvalitě odůvodnění napadeného rozhodnutí, které v podstatě sestává pouze z citace části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a jenž by tak mohlo obsahovat samostatné podrobnější úvahy žalovaného. Tato skutečnost však sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud totiž při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází z toho, že jeho důvody jsou totožné s těmi uvedenými v prvostupňovém rozhodnutí, neboť z hlediska přezkoumatelnosti je třeba na ně nahlížet jako na jeden celek. Sama žalobkyně navíc se závěry stavebního úřadu a žalovaného uvedenými v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí polemizuje.
25. Žalobkyně dále obecně namítá, že se žalovaný nevypořádal s jejími odvolacími námitkami a že již stavební úřad, s nímž se žalovaný ztotožnil, některé její námitky nevypořádal. Namítla, že stavební úřad, jehož odůvodnění žalovaný převzal, se nezabýval námitkami ohledně poškozování jejich pozemků terénními úpravami, které stavebník provádí bez jejího souhlasu. Právě nevypořádání těchto občanskoprávních námitek, respektive jejich odbytí tím, že je „řeší občanský zákoník“, podle žalobkyně způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
26. Ani v tomto případě soud žalobkyni nedal za pravdu. Žalobkyně sama tuto námitku částečně vyvrací právě tím, že v žalobě polemizuje s částmi odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které se k této námitce vztahují a z nichž je patrné, že a jak se stavební úřad (tedy i žalovaný) s těmito námitkami vypořádal.
27. Pro úplnost soud uvádí, že těžištěm odvolání byly právě námitky týkající se poškozování pozemků žalobkyně terénními úpravami a poškozování zeleně na nich, a to bez jejího souhlasu, čímž mělo dojít k porušení § 110 odst. 2 písm. a) a § 184a stavebního zákona. V této souvislosti polemizovala s názorem stavebního úřadu, že není příslušný to řešit, jelikož se jedná o pozemní komunikaci, a příslušný je proto speciální stavební úřad. Namítla, že jde o zeleň mimo těleso komunikace a že nepovolenou stavební činnost řeší stavební úřad. Dále namítla, že se jedná o občanskoprávní námitku, kterou je stavební úřad podle § 114 odst. 3 stavebního zákon povinen vypořádat. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, s nímž se žalovaný ztotožnil, stavební úřad uvedl, že namítané terénní úpravy nejsou terénními úpravami podle stavebního zákona, že zelený pás podél komunikace, o který se jedná, je příslušenstvím místní komunikace podle § 13 zákona o pozemních komunikacích, a proto provádění stavebních prací, odkládání suti, stavebního materiálu atd. na místní komunikaci podléhá zvláštnímu užívání podle tohoto zákona, což spadá do působnosti silničního správního úřadu. Poškození sousedních pozemků podle stavebního úřadu řeší zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Nelze proto se žalobkyni souhlasit, že by tato námitka byla správními orgány opomenuta. Vypořádání této námitky proto nebrání věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí.
28. Druhá odvolací námitka spočívala v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu z důvodu chybějících závazných stanovisek dotčených orgánů, konkrétně neposouzení vlivu sporné

změny na bezpečnost provozu na místní komunikaci. Stavební úřad k tomu odkázal na koordinované závazné stanovisko Magistrátu města Kladna, které konstatovalo, že původní stavbou nejsou dotčeny veřejné zájmy ani z hlediska místní komunikace. Uvedl, že vzhledem ke svému rozsahu sporná změna nové posouzení dotčeného orgánu nevyžaduje, a doplnil, že příslušný silniční správní úřad žádné připomínky ohledně bezpečnosti provozu na místní komunikaci nevznesl. Soud proto konstatuje, že i s touto námitkou se správní orgány přezkoumatelným způsobem vypořádaly. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je proto nedůvodná.

29. Ve vztahu k namítanému **poškození dotčených pozemků** terénními úpravami je však podstatné, že tato námitka se zcela míjí s předmětem předcházejícího řízení, a proto je pro posouzení žádosti stavebníka (a tím také zákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí) zcela irelevantní. Z výše citované judikatury plyne, že opomenutí takové námitky nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. I kdyby tedy stavební úřad a žalovaný k této námitce zcela mlčeli, nebyla by jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná.
30. Řízení o dodatečném povolení (změny) stavby je řízením zahajovaným na žádost účastníka řízení podle § 44 správního řádu. Předmět tohoto řízení vymezuje právě žadatel, kterým byl v projednávané věci stavebník. Předmětem předcházejícího řízení byla změna v provedení oplocení v jižní části pozemku parc. č. XB, jak bylo povoleno dodatečným povolením původní stavby (které se rovněž týká pouze pozemku parc. č. XB). Z toho je zřejmé, že předmětem předcházejícího řízení byla pouze část oplocení *na pozemku parc. č. XB*. Dotčené pozemky ani žádné stavební či terénní úpravy na nich proto předmětem předcházejícího řízení nebyly.
31. Z námitek žalobkyně navíc není zřejmé, zda terénní úpravy, jejichž odstranění se domáhá, vůbec souvisejí se spornou změnou. Není proto jasné, zda by žalobkyně vůbec byla k uplatnění těchto námitek aktivně věcně legitimována z pozice účastníka řízení podle § 109 písm. e) stavebního zákona (ve spojení s § 129 odst. 2 stavebního zákona), tj. vlastníka pozemku, jehož vlastnické právo může být *prováděním stavby* přímo dotčeno.
32. Jakkoliv lze chápat snahu žalobkyně docílit ochrany svého vlastnického práva a uvedení jejích pozemků do původního stavu odstraněním terénních úprav, které zde měl svévolně provést stavebník, nemohl jí stavební úřad, omezený předmětem předcházejícího řízení, vyhovět v rámci tohoto konkrétně vymezeného postupu. S ohledem na to je nadbytečné, aby se soud zabýval navazující argumentací žalobkyně, již zpochybňuje zákonnost závěrů prvostupňového (a napadeného) rozhodnutí ve vztahu k této otázce. Jestliže totiž ta byla v předcházejícím správním řízení bezpředmětná, nemohou být prvostupňové a napadené rozhodnutí nepřezkoumatelná nebo nezákonná z důvodu, že se jí správní orgány nezabývaly nebo že ji posoudily nesprávně. Námitka je nedůvodná.
33. Nad rámec nezbytného odůvodnění soud pouze doplňuje, že pokud by byla argumentace žalobkyně pravdivá a stavebník by na jejích pozemcích prováděl terénní úpravy ve smyslu § 3 odst. 1 stavebního zákona (stavební úřad závěr, že se nejedná o terénní úpravy ve smyslu stavebního zákona, vůbec neodůvodnil) vyžadující bez potřebného povoloovacího aktu nebo v rozporu s právními předpisy, jednalo by o důvod pro zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) nebo d) stavebního zákona (v závislosti na povaze terénních úprav). V takovém případě by měl příslušný stavební úřad podle § 129 odst. 2 ve spojení s § 129 odst. 7 stavebního zákona povinnost z moci úřední zahájit řízení o odstranění stavby, v němž by byly argumenty žalobkyně relevantní. Jak uvádí rozšířený senát NSS v rozsudku

ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, „[s]tavební zákon v § 129 odst. 2 nedává stavebnímu úřadu prostor k uvážení, zda řízení o odstranění stavby zahájí, či nikoli. Naopak, podle první věty právě citovaného ustanovení stavební úřad řízení zahájit musí, jsou-li dány podmínky vymezené v § 129 odst. 1 písm. b)“. Rozšířený senát NSS v citovaném rozsudku dále dovodil, že ten, kdo tvrdí, že je dotčen na svém hmotném právu faktickou nečinností stavebního úřadu, který v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona nezahájil řízení o odstranění nepovolené stavby, se může bránit proti takové faktické nečinnosti správního orgánu žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s. ř. s.). Před podáním žaloby však musí vyčerpat jiné právní prostředky ochrany před podáním žaloby, a to: 1) podnět ve smyslu § 42 správního řádu s relevantními informacemi pro zahájení řízení z moci úřední, včetně toho, jak trvající nezákonnost zkracuje na právech právě žalobkyně, a v případě nevyhovění předešlému podnětu též 2) podnět k přijetí opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 2 správního řádu, podaný u nadřízeného správního orgánu.

34. Soud není dozorovým orgánem, a je proto na stavebním úřadu, popřípadě žalovaném, aby využili nástroje, které jim stavební zákon k odstranění nezákonného stavu v případě třetích osob (pokud zde nějaký je) nebo jejich nezákonného jednání (a to event. i po vydání napadeného rozhodnutí) poskytuje (např. odstranění stavby, přestupkové řízení). Jen pro úplnost pak soud dodává, že žalobkyně není omezena pouze na veřejnoprávní cestu ochrany svých práv. Jestliže totiž má za to, že bylo zasahováno do jejího majetku (např. stromy jsou součástí pozemku), pak může po stavebníkovi požadovat před civilním soudem v občanskoprávním řízení, aby jí nahradil škodu či aby se takového jednání zdržel apod. V takovém případě pak žalobkyně ani není závislá na procesní aktivitě správních orgánů.
35. Žalobkyně dále namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, protože nebyla doložena žádná **stanoviska dotčených orgánů**. Stavební úřad a žalovaný jsou naopak toho názoru, že nové posouzení dotčenými orgány není vzhledem k rozsahu změny třeba.
36. Podle § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona postupují stavební úřady ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona. Dotčené orgány vydávají závazná stanoviska pro rozhodnutí a pro jiné úkony stavebního úřadu nebo úkony autorizovaného inspektora podle tohoto zákona, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak.
37. Se žalobkyní lze souhlasit, že při změně záměru a jeho dokumentace je zpravidla zapotřebí opatřit nová závazná stanoviska dotčených orgánů, která tuto změnu reflektují. V opačném případě by neplnila svůj účel, neboť by neumožňovala posouzení možných vlivů záměru na zájmy chráněné dotčenými orgány. Z judikatury NSS nicméně vyplývá, že byť stavební úřad není oprávněn samostatně posoudit dopad stavby na veřejné zájmy chráněné zvláštním zákonem (to dělá dotčený orgán vydávající závazné stanovisko), je oprávněn v rámci své pravomoci posoudit, zda změna stavby ještě spadá do podmínek, za nichž bylo souhlasné závazné stanovisko vydáno (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2010, č. j. 7 As 17/2010-101, č. 2107/2010 Sb. NSS). S ohledem na to, že je to stavební úřad, kdo je ve výsledku odpovědný za rozhodnutí, že posuzovaný záměr je či není v souladu s chráněnými veřejnými zájmy, je do jisté míry ponecháno na jeho úvaze, zda „v případě nastalých změn bude vyžadovat nová závazná stanoviska, nebo zdali naopak dospěje k závěru, že změna podkladů neopodstatňuje nutnost vyžádání nových závazných stanovisek. Při tomto posuzování stavební úřad poměřuje předmětnou změnu s již existujícími stanovisky a porovnává, zdali ona změna může do veřejného zájmu zasáhnout takovým způsobem, na nějž nemohl dotčený orgán při vydávání stanoviska pamatovat. Jelikož se jedná o správní úvahu stavebního úřadu, jež správní soudy nemohou

nahradiť svou vlastní, přezkoumávají soudy pouze, zda nedošlo ke zneužití či vybočení z mezí správního uvážení a zda se správní orgán dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem“ (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2009, č. j. 1 As 89/2009-73, nebo ze dne 16. 12. 2015, č. j. 6 As 49/2015-41).

38. Z prvostupňového rozhodnutí je přitom zřejmé, že takovou úvahu stavební úřad alespoň základním způsobem učinil. Uvedl totiž, že s ohledem na to, že koordinované závazné stanovisko Magistrátu města Kladna vydané pro původní stavbu konstatovalo, že žádné zájmy chráněné zvláštními zákony původní stavbou dotčeny nejsou, není s ohledem na rozsah sporné změny nové posouzení třeba. Ač jde o vyjádření stručné, považuje ho soud vzhledem k obecnosti námítky žalobkyně za dostatečné. Žalobkyně navíc nikterak nebrojila proti obsahu koordinovaného závazného stanoviska, zejména nenamítala, že by z nějakého důvodu nebyly původně učiněné závěry použitelné pro spornou změnu. Pokud by takové námítky vznesla, žalovaný by byl povinen se s nimi vypořádat. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů proto soud dospěl k závěru, že stavební úřad nepostupoval nezákonně, pokud si nová (závazná) stanoviska nevyžádal. Námítka je nedůvodná.
39. Žalobkyně dále namítá, že podezdívka mění charakter oplocení, a proto měla být posouzena „minimálně“ z hlediska **bezpečnosti silničního provozu** na přilehlé místní komunikaci, a to příslušným dopravním inspektorátem Policie ČR. Stavební úřad k tomu uvedl, že příslušný silniční správní úřad (tj. Obecní úřad Tuchlovice) žádné připomínky ohledně bezpečnosti provozu na místní komunikaci nesdělil. Doplnil, že podle jeho názoru nemůže podezdívka vysoká 0,5 m až 1 m a minimálně 2 m vzdálená od tělesa komunikace bezpečnost silničního provozu na této komunikaci ohrozit. Žalobkyně však namítá, že o této otázce si stavební úřad nemůže učinit samostatný úsudek a měl obeslat příslušný dopravní inspektorát.
40. K této námitce soud uvádí, že potřeba vyžádat si v projednávané věci závazné stanovisko Policie ČR nevyplývá ze žádného právního předpisu. Přitom, je-li pro rozhodování správního orgánu nějaké stanovisko dotčeného správního orgánu nezbytné, je nutnost jeho opatření výslovně uvedena v příslušném zákoně (např. podle § 16 zákona o pozemních komunikacích je Policie ČR dotčeným orgánem ve věcech stavby pozemní komunikace jiné než dálnice). Naopak pokud zákon výslovně nestanoví povinnost stavebního úřadu opatřit si závazné stanovisko, popřípadě („prosté“) stanovisko Policie ČR, není chybou, pokud si ho neopatřil. Povinnost opatřit si podkladový akt Policie ČR nelze dovozovat ani z obecné normy obsažené v § 124 odst. 11 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Na základě tohoto ustanovení by si případně mohl stavební úřad vyžádat vyjádření Policie ČR, pokud by měl ve stavebním řízení pochybnosti o navrženém řešení z hlediska bezpečnosti silničního provozu. Toto vyjádření by však nebylo závazným stanoviskem a stavební úřad by je hodnotil podle své úvahy (srov. § 50 odst. 4 správního řádu). Zároveň v projednávané věci zároveň nešlo o připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci ani o stavbu pozemní komunikace (srov. § 10 odst. 5 a § 16 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). S ohledem na uvedené v posuzovaném případě nebylo nezbytné vyžadovat závazné stanovisko (ani stanovisko „prosté“) Policie ČR k posouzení vlivu změny stavby na bezpečnost provozu na místní komunikaci. I kdyby stavební úřad takový akt Policie ČR měl k dispozici, stále by námitku žalobkyně posuzoval podle vlastní úvahy.

41. Žalobkyně navíc opět konkrétně neuvedla, v čem podle ní podezdívka představuje riziko pro bezpečnost provozu na místní komunikaci. Jen obecně namítla, že sousedí s veřejným prostranstvím a „*mění původní charakter oplocení*“. V odvolání a žalobě doplnila, že jde o „*vysokou podezdívku z masivního lomového kamene*“. Soud přitom se žalobkyní nesouhlasí v tom, že by šlo o „*vysokou*“ podezdívku, neboť podle prvostupňového rozhodnutí má mít výšku 0,5 m až 1 m. Není ani bez dalšího jasné, z čeho žalobkyně dovozuje, že dojde k natolik významné změně charakteru oplocení, že ovlivní bezpečnost provozu na místní komunikaci. Jednak je totiž podezdívka poměrně nízká a jednak zůstává zachována celková výška oplocení 2 m. S ohledem na tyto skutečnosti se soud ztotožňuje s úvahou stavebního úřadu, že sporná změna nemá vliv na bezpečnost provozu na místní komunikaci. Námitka je proto nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

42. S ohledem na uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. března 2024

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.